

Сергій Миколин

УДК 821.161.2
ББК 84(4Укр)6
М 594

В пошуках духовності

Поема

Видавництво
“Волинські обереги”

2016

В авторській редакції

Миколин С.
М 594 **В пошуках духовності** : поема / Сергій Миколин. –
Рівне : Волин. обереги, 2016. – 104 с.

ISBN 978-966-416-???-?

Ця поетична збірка є продовженням тематичних доробок автора духовно-пізнавального спрямування, скромного письменника і поета, нашого земляка, який вже написав дванадцять книг, зокрема: «Дорогами життя», «Розмова двох», «Плин життя», «Ось?.. Істина!!!», «Духовність Людини», «Про дітей», «Щастя – смисл життя», «Спомин про любов, чи її химера», «Думки», «Слово», «Про політику», «Мудрість усвідомлення в пізнанні життя».

У новій збірці «В пошуках духовності» автор пропонує читачам усе найкраще зі свого поетичного доробку.

УДК 821.161.2
ББК 84(4Укр)6

ISBN 978-966-416-???-?

© Миколин С., 2016
© «Волинські обереги», 2016

ДОРОГАМИ ЖИТТЯ

З книги «Дорогами життя»

***Пісню про життя,
ми поємою назвали
по жанру написання,
а по змісту – творінням Духа.***

Зобіч зелене листя,
як життя,
а між ним теє небо,
як лелія і надія.

Весна і літо,
осінь золота,
зима...
І листя вже нема...

Чому ж ти, весно,
як дитя
живеш.., і так бездумно
приймаєш це буття –
багате і красиве.
Купаєшся в струмочку
і дихаєш так чисто,
буяєш, наче вічно
стверджуєш життя...

А от і літо вже в дорозі:
через поля, річки й ліси;
в свободі краси земної
і величі нічних небес серпневих –
дівуєш і розцвітаєш,
забувши про весну.
По весні вже в юності гуляєш,
любов у квіточці несеш
і запиляєш не одну...

Ти робиш крок у осінь золоту,
ти мати у плоді і в зернині,
ти царівна в золоті своїм.
Однак корона тихо, тихо впала
на цю дорогу,
що життям зоветься.

А дерева голі, голі
без страху горді...
Не бояться долі –
пройде зима,
бо знають,
що знову прийде весна
і оживе душа;
бо в неї корінь,
як продовження життя.

Ось так нас небо кличе,
а дорога та іде –
то прямо, то наліво,
лишаючи не одне життя.
Обабіч, ... але живе.
живе внизу на матінці Землі,
живе і в Небі,
як ніби кличе
до Бога суцього німого,
лишаючи життя земне.
І не одне...
А де ж та радість,
де те благо?
То зупинись весно
чи літо...
чи осінь золоту...
Уявімо, зупинилась,
то вже й життя нема...

Май мудрість
зупинятися на мить
на цій дорозі.
І порадіти
тим пагонам весни:
від бруньки голої
аж до зелених шатів
і подивитись з Неба
очима Сонця
своєю добротою
і його теплом,
з подякою земною,
пишнотою травною,
листочком кожним
дитинство залишай.
І знай,
що без дитинства
юне літо не приходить.
І тут не поспішай...
Не загуби
краси земної
і гри,
і вітру в листі молодім,
несучи квіточку
Любові.
Не спіши... помилувати
пілігрима у Душі,
щоб знав, що в цій дорозі
нема початку на Землі
нема й кінця на Небі...
Не тужи
від радості своєї,
бо і радість та в тужинні
залишиться живою

...квіткою
і тим життям у насінині,
що дитиною озоветься
вже по весні.
Хай кожен день весни
наситить все життя
соками Землі
і теплотою Неба.
А скільки золота
у листі золотім
і приємної туги
в загубленім плоді,
в листочку
у сумному...
ми йдемо
до роздумів
спокійних зимових,
щоб мудро утвердитись,
що слід свій залишили
на Землі
в торованій дорозі,
яка життям зоветься.

ВЕСНА

Весна – початок року,
бо відроджує природу.
Рік, як в людини
життєвий вік:
народження – дитинство,
юність в літі буя,
а осінь зріла
на цілий рік
нас збагатила,
а там і зима
у думках,
як закінчення життя.

Весна – мокра,
як народжене дитя;
сонце її пестить,
як вперше мати;
перші порухи рук і голови,
як листя і трави.
Той крик дитячий
у клекоті журавля одзоветься,
а буває, що й сміється
і тріпотить,
як жайворонок у небі,
оченятами мамку ловить,
як вітерець хмаринку гонить;
просить молока,
як земля живильного дощу.
Сонце землю гріє, а вона,
як дитя вередує –
приносить ковдру трав'яну
з їй відомого кутка,
розкидає зеленим листям

по гілках,
а там десь квітку кине
... біля весняного струмка –
прикрашається земля,
як дитя віночком.
Ховає в землю насінини
і виглядає сонцем пагінці.
Весна... в решті решт омилась
до сонця і людей усміхнулась
дитячою красою
і душею в доброті...
Перша бджілка полетіла
на котика, що виріс із лози,
а там і птахи
почали майструвати
свої гнізда.
А он там лось-газда
біля своєї кралі упада-
своїми товстими губами
поцілувати норовить
свою принцесу,
яка малятко носить.
Проснулись й мурашки,
хатинку ремотують,
відкривають вікна й двері,
запрошуючи весну у гості.
У всьому радість,
та іще й яка,
що тепла народила
і красою своєю
синє небо омива,
а там дивись веселкою
із весни у літо
воду перелива.

ЛІТО

Літо, як навчена дитина:
і хоче щось ще вчити,
і норовить, щоб гратись й жити.
Природньо пеститься на сонці,
поживу й соки бере в землі
і дихає повітрям теплим на всі груди.
Ось так дитина і юність у літі
живуть, як природа без турбот:
всі щось дають потрошку,
і щось самі знайшли –
і ту красоту квітчасту у буянні,
і звабливу суницю у траві,
і соковиту поперівку
в забороненому плоді,
як результат квіткового
першого кохання.
Ми прибирались між рядками
і хорошилися в повноті,
і відрізнялися в плоді,
бо кожен уже знав своє наймення,
і кожен мав свій характер:
травинка вітру покорялась,
але знову піднімалась,
а дуб не покоровився
і вітки він лишився,
а слабенька сосна
на землю полягла
коріння оголила,
бо смерть прийшла.
Дуб і далі остався жить,
а трава в осені пожухла...
Ось так ця життєва буря
життями юності розпорядила.

ОСІНЬ

Осінь золота
моя улюблена пора
в її багатстві
на полях, садах;
у стишенні буяння,
в красоті зрілості своєї
і в дощику дрібному,
в задоволенні людському
природними дарами,
які несуть з собою
сонце літнє й вітер,
лягаючи в засіки,
в банки, на полиці.

Осінь, як жінка зріла:
у всьому її краса –
у пишноті природного багатства,
у різнобарв'ї кольорів,
у формах досконалих,
в поміркованій ході
по затихаючій землі,
в сонці не пекучому,
у садку пахучому,
в трояндах пишних
і в хризантемах ніжних, ніжних,
в ріці поважній,
що блимає водою
мені
і небу в глибині,
в берегах-вінках
густих травною...
А ліс, Боже, ліс

в деревах золотих
милує очі,
листям жовтим на березі,
і клен золотаво багряним,
а дуб, а дуб – таким
офіційно і граціозним,
як лісовий король
серед дерев
в могутності і мудрості
помаленьку все скидає
листяну крону, як корону
іще говорить під ногами
опавшим листям,
можливо, що й віршами,
чи серенадами -
у мріях тихоплинних,
і в молитвах вдячних:
світу мій,
на Землі
і в неба глибині –
дякую тобі,
дякую життю і долі,
що можу бачить,
нюхать, чути.
Слава Суццюму святому,
що дозволяє зустрічати
таку красиву осінь...
і не одну...
жолуддям повним
і величними грибами-боровиками,
журавлиною на моху в болоті,
рябиною червоною
серед листяних зубців.
А калина, як дитина

світить кетягами,
аж до матінки-весни.
Несе цей колір
яскраво пишній,
як любові символ,
з надією пори
відродитися життям
по весні.

ЗИМА

Зима стрічає нас
пожухлим листям і травою
м'якою такою,
засинаючою тишиною,
лякаючи водночас
ковдри чорнотою,
а буде день,
то й білу вдіне сукню
і закрутить карусель
з сніжинок білих, білих,
а ще діамантами прикрасить
пушиночки свої
і покаже празник
для дітей на лижах,
і по льоду залишить їхній підпис,
що тут вони були,
бо радість голосну
забере з собою
строгий Дід Мороз
і пожене на пічечку жадану.
Однак та строгість не така,
бо й він замерз
і хоче влізти за поріг,
але ми скоро двері прикриваєм.
Кажем: «Ух»,
скидаючи кожух,
наливаєм борщ гарячий,
їмо
і дивимся у вікно
на мороз,
а він, знай, зваблює красою:
сніжинок сипле різного гатунку

і на шибку вміло
наносить візерунки.
«Пожди, – говоримо у думці –
Зараз кинем сіно
Кролику зубатому,
повідбиваєм лід на ганку,
а тоді візьмемо санки
і спустимся із гірки
навперегінки».

Грудень, січень, лютий –
і ти, мороз, забутий:
тікаєш у ліси,
плачеш з стріхи
і все тримаєшся
середина ріки
в крижині,
а сонячне тепло
тебе вже проганяє,
і пагінчик трави
під стіною
вже весну вітає.

ДУША

Ан. на вірш «Душа» А.Волошин

І цілого життя замало,
Щоб власну душу зрозуміти ...
Вона не спить, вона страждає
І тільки радість їй допомагає ожити.

І славна та мить життєва,
Щоб власну душу зрозуміти ...
Вона не спить, вона двері відкриває
І щастя наше їй в цім допомагає.

Відкрились двері ті ...
Душа злітає в посмішці моїй
І думкою, і словом небо засіває
Зернами любові від мудрості земної.

БЛАГО

З книги «Духовність людини»

Благо, то стан Душі
і так хочеться це слово дяки
всім сказати:
благо-даримо,
як подарунок і як дяка
це слово струн душі торка
і підніма,
бо хочеться сказати
в щасті цім –
всім щастя побажати.
Скажи слова подяки:
і небу, й вітру...
скажи травинці і океану,
бо все воно живе,
як ця людина – дихає і дивиться,
смакує і відчуває ласку.
Даруєм все, як від Творця,
що Богом зветься.
Даруємо – і це ехом озоветься
в Душі нашої дитини
і в краплі водяній,
в дорозі дальній і малій,
в постелі теплій
і на галявці лісовій.
Радій, бо радість гріє.

Скажи це і матері своїй...
Матері скажи...
не стримуймо в собі слова подяки,
коли ми в радості своїй німі...
Матері своїй скажи слова подяки,
бо слово те зігріє душеньку її
і всіх, хто біля неї.

Думи, мої думи...
радість ви моя,
навчителі мої.
Вилеліяні душею,
проявлені добротою.
Сійтеся межі людьми,
в росинці на траві,
в чистоті небесній,
бо це життя один раз нам дається,
що щемом радості озоветься
у серденьку моїм,
в посмішці дитячій...

Приймаймо і розсїваймо
цього бога радості
у кожному житті.
Хай зростає нива
у колосі золотім,
як та дума в ділі,
у діянні людським.

З книги «Думки»

Думки ...
Думки – як ті хвилі,
то йдуть, то повертають.
Хвилясто серце
б'ється в такт життєвої ходи,
воно і плаче, і сміється,
ніби вітер,
... терзає
і лагідно торкає
струну душі
у плинності життя.
Думки, як той вітер,
який стирає сльози,
радості й печалі
Душу звеселяє.
А ум все те знає ...
та істини не знає,
бо думка йде –
душа ж відпочиває ...

СЛОВА – НИТКИ ЖИТТЯ

З книги «Плин життя»

Життя вже рветься, наче нитка,
і море горя кожен час у просторі летить.
Земля від болю стогне, молитви просить...,
а слів нема – слова мовчать...
Слова то є – та їх не чути.
Розтоптана людська Душа.
Розруха певна у серці і душі,
диявольський вогонь руйнує вже й дитину.
А думки то є – та слова ще не зродили.
Слова присутні, коли є саме життя,
хоча можуть бути живими
після смерті ... на папері
нести в життя наступне
ось ці пізнані знання.

Життя – не лише слова ...
Слова, що родяться з життя;
слова, які злітають в небеса ...
Слова – то мить,
що десь зродилися в душі ...
Слова ..., то з відчуття,
чи з першого ж бажання,
що летять у Всесвіт,
що лежать долі –
і народжуються знову...
на Землі.
Пливуть думковою рікою,
голосом звучать,
тим ритмом спілкування
і чистотою ..., і грязнотою ...

Слова, слова, слова ...
це невагомість і тяжкота.
Слова, слова, слова ...
це радість і печаль.
Слова – це все є від життя,
це і дія для життя,
це і порятунок
від поцілунку смерті.
Слова – це як дарунок.
Життя ..., не лише слово ...
що зводять до небес,
А й кидають у сміття.
Слова, слова, слова,
вони живі,
бо ми іще живі ...
у радості життя.
Вони живиші,
бо лишаються після нас,
а помрем, то лиш слова
залишаться оці.

СЛОВО

Слово – це птах небесний,
який літа межі людьми.
Цей птах злетів з Душі,
бо там його гніздечко.

Коли ж наш ум,
як життєвий вітер
не трясе гнізда,
як той лиходій,
то там і родяться слова прекрасні,
що пестять вухо
й Душу слухача
мудрістю своєю –
і нам приємно їх такі творити.

Коли це так,
то тут межі людьми
мир, щастя й лад,
бо на слові побудовані
відносини людські.

То знаєм, коли бажаєм
слово в світ пускати,
що добрим словом ми будуєм
мир і радість в хаті,
і біля хати,
та і в небеса цим посилаєм
ту любов і доброту,
що в цих словах.

Такі слова у мудрості людській,
як і діла красиві
спасуть цей люд, тварину
і пишную калину.

Про це ми маєм знати,
про це ми маєм дбати,
щоб Землю матінку спасти,
а вона про нас подбає.

ВСІ ЛЮДИ НА ЗЕМЛІ – ОДНА РОДИНА

Всі, усі і вся,
ким населена Земля –
ми одна сім'я,
яка коріння має
з одного джерела,
що Раєм зветься.
По цій життєвій стезі
нас Душа веде
від енергій Духу
каменем, рослиною,
твариною й людиною.
Душа, яка у Всесвіті
увіллється
в Океан Святого Духа,
який Богом у нас зоветься.
Шукаймо Бога в нас,
бо ми його частинка
з Душею: в тілі, і в умі
сприймаймо світ
як його творіння
і його в собі.

Цей вічний Дух у нас,
своєю енергією живою.
І це життя вічне
з кожною дитиною малою
продовжуємо ми путь –
якби із нуля.
Та це не так,
бо життя тілесне
Душею спрямоване в небесне.
Життя – це і слід
у Всесвіті єдинім.

Життя – це й крок
поміж людьми
аж до зірок небесних.
Так – це путь...
від привітання: «Доброго дня!»
і в творінні доброти щодня
для Вас і Нас
день за днем
ми ідем
в просвітлений Едем.

Засіваєм посмішку дитячу
усім..., аж до скону.
Засіваєм радість,
мир і спокій,
бо із них щаслива доленька кується.
Розумієм, що і злоба,
гнів й скорбота...
осуд, жадібність, війна
теж минеться,
коли ми навчимося
щастя всім бажати
і на зло добром відповідати.
Справедливо і правдиво
гідний путь Людини
до Суцього
свідомо торувати.

Так, нелегко в однім житті
очима Диявола Бога нам знайти.
Але саме так – свідомо
Святого Духа ти стяжай
і в щедрості словом ти навчай
пілігрима, що свічечку несе:
йому світи, світи і тому,

що як вужака в'ється,
бо він же наш брат
на цій стежині,
що життям зоветься.

Таким ось трепетом добра,
той заклик в душі озветься.
І дія ця
сміслом життя зоветься.
Для цього ми покликані
в житті –
зуміти посвітити вогником душі
собі свій путь
і орієнтиром бути
тим, що за нами йдуть,
які любов і щастя всім несуть.

Спитаймо всі у всіх:
хто щастя не бажає?
Всі хочуть...
Хочуть бути щастям,
а щастя те на ґрунті
доброти і для серця
росте й зростає,
як Сонце світить всім,
всіх обігріває...

Дякуємо за ранок,
що в паростку життя
у світ Божий пнеться.
Дякуємо за дитинство
у грі чистої душі і тіла;
і в пустоті плевел суспільних.
Дякуємо за юність несвідому
й підрізане крило...

За прийняття життя благо-даримо
у пізнанні любові й гніву,
правди і брехні,
добра і зла...
у роки зрілі.
За день благодаримо
на схилі літ,
що життям зоветься
з надією, що добро
в новім житті
знову щастям одзоветься.

Благо-даримо матері своїй
і тату, й дітям.
Благо-даримо
матінці Природі
І Духу світлому:
в його
і в нашій благодаті.
Благо-даримо сусіду,
другу і колезі.
Благо-даримо, поки ми в змозі,
поки живі й душа сміється.
Даруймо слова подяки
всім тим, хто на землі,
на небесах і вище,
всім, хто нижче й далі;
всім, хто чорний
і хто білий;
всім... від німця до слов'янина,
бо всі люди на Землі –
одна родина.

новий ГІМН України

слова С. Миколина,
музика В. Покровського *З книги «Про політику»*

Живе народ України
В любові і щасті,
І в гніві й біді.
Живе й процвітає
Досягши просторів космічних
Й знаючий глибини Душі

Україна, Україна,
Єдина родина
В народів сім'ї
Ти рівна і вільна.

Колос пшениці
Й лани буряків,
Надра вугільні
І стіни лісів...

Це все ти Україно!
І народ миролюбний, і сміх дітвори,
Що гідність леліє
Й щаслива в роки.

Україна, Україна,
Родина єдина.
Серед рівних – ти рівна!
Серед вільних – ти вільна!

*З передмови
до колективного фотоальбому
«Рокитнівщина – мій рідний край»*

Мій рідний краю, кохана сторона.
Не забувай мене і тебе я не забуду
і Душу спомином зігрій.
Та відкривай шляхи істини мені
і серце, що радістю щемить,
в своїх долонях...
Не забувай мене, мій рідний краю!
Я неодмінно повернусь ... душею.

Рокитнівщина моя...
земля лісів, полів;
земля боліт і річечок;
земля сімей багатодітних,
земля щедрих і не зовсім...
земля працьовитих і мудрих поліщуків –
люблю тебе душею й тілом
тобою дихаю і живу,
бо ми у всьому – одна родина.

Діброва, Борове ...
І те Загалля, що біля Ставу
серед якого річка Льва пливе.
Олександрівська Слобода,
Кисоричі й Рокитне...
і все це путь моя,
що дорогою життя зветься.

В житті, як на довгій ниві
крупичі доброти і радості ростуть.
Ми ці зернини мудрості збирали
із Вас і Нас, для Вас й для Нас
цей Пегас
і з пілігрима по чуть-чуть
в нитках-рядках
цих книг,
що до Істини життя ведуть.

ГІМН ЖИТТЮ

Любов тихенько прошепотіла,
крилом гладенько білим пригорнула,
вітерцем тепленьким і легеньким
доторкнулась,
чарівними оченятами всміхнулась
і в гості до сина доброту запросила.
Доброта від щастя вся затріпотіла,
щиро в радості запіла...
гімн життю схотіла скласти.
Складала довго – все життя.
Зберегти хотіла
Духовність мудру,
тихоплинність рифм
і в злі показати доброту,
гнів любов'ю освятити.
З миру й злагоди хатинку склала,
сина і невістку спарувала
дитинку в хату принесла.
Виписувала щасливу долю
і хотілось без гріха
перед очі Бога звести
добролюбіє вознести
в елітне сім'я.
І в благості написати,
щоб зуміли людям подарувати.

Приймай дари від Бога –
любов і щастя,
здоров'я й доброту;
зрозуміти маєш
гнів, обиду
і печалі німоту –
і їх прийми...

Ось так кується доля,
то згадаймо і тую дрібноту,
що вчить приймати дар
і вчить давати дар,
як Бог і цар.
Даруй дитині й сиротині,
яка у порваній кофтині,
Даруй, бо і там серденько б'ється
і в тій Душі твоя Душа озветься.
Рости її, лелій її
поки можеш,
поки живий,
бо вищий дар від Бога
вміти дарувати:
слово добре,
посмішку привітну,
коханій квіточку,
бідному хлібину,
сиротині нову кофтину...
І цим подвигом щасливий ти.
Раз пізнавши – уже не загубити
цю путь, як свою дорогу
ко Богу
серед буденності в житті.
слава Суццюму святому
і тобі, як Богу!

ПОСЛАННЯ ДІТЯМ

Послання моє це дітям,
яких із дружиною зродили.
Вже дорослі всі вони.
І Богу Сущому моєму,
ми вдячні їм,
що хороше принесли
в життя своє з Душею
і в нас зуміли взяти,
і від людей...
хоча цю доброту і скромність,
свободу й справедливість,
чуйність і уважність,
зваженість і чуйність
і далі по життю несуть.

І нам, батькам, приємно,
що мудрість Божу
у вир життя несуть.
Хай Сущий їх в любові укріпляє,
мир, спокій і злагоду в сім'ї посилає
і ми бажаєм таке благо
і далі вчитись у людей,
Природу шанувати,
бо це той ґрунт живильний
на якому тримається рід людський.
Це те, що всім добавляє
пізнавать себе і інших,
це все оте, яке ми мудрістю зовем
і з нею всяк бажає вік земний прожити.

Вся мудрість в тому,
щоб не бажати зла нікому,
і лихо сприймати, лиш,
як підказку собі в лиху годину,
що йдемо у житті
не туди і явно, що не так,
як сказав би тато й мати –
треба діти помилку справляти,
і прощати собі і людям,
що не зуміли
узріти корінь той поганий
у вчинках лиш своїх.
Мудрість це і чистота душевна,
це і не говоріння пусте,
це і слово, й дія знане,
що сповідане з Душею.
Тому ми і дякуємо Вам,
що Ви мудрістю своєю,
не відаючи, щасливі самі,
а ми щасливі втричі.
Щасливі у радості такій,
що Ви розвиваєтесь Душею,
бо це є стрижнем Духа,
як і хребет, що тримає Вас
гідно, мудро й тихо
в земній ході.

Нам приємні відвідини,
й розмови тихоплинні
про те, про се, а особливо
за радись ту, яка у Вас,
за хороші справи в інших
і Ваше бачення доброти
у цім не простім житті,

а ми свідомі того,
що для вас дзеркало є інші.
В розмовах тих
і осуду чуть-чуть...,
а це нам приємно чуть у пізнанні,
що джерело духовне,
яке живе у Вас
не залишає місця
для таких мирських «прикрас»,
які навколо в'ються –
це і гнів, і злоба,
жадібність і обман.
Нам приємно відчувати
тиху щирість слів
і помислів дієвих.
Хай Ви не мільйонери,
але та добрая Душа,
що з Вами і поза Вами
приємніша гладенького гроша.

Працюйте творчо і натхненно
і майте щастя з того,
про чистоту душі дбайте,
то і здоров'я вас не підведе
і любов в сім'ї
поселиться назавжди.
Хай слово це буде
для Вас орієнтиром,
як духовний поклик
і життєвим тим мірилом
поступків Ваших.

СОН

Любов і мир – це всесвіту управа ...
злагода і благодать Землю прикрашає,
але людина несвідомо вибирає
такого ж президента, як сама,
а потім проклинає...
усіх, усіх, окрім себе,
бо й не знає,
що по Івану шапка шита.
Знать не знає, та й не хоче знати,
а потім запитає: хто ж господар її хати?
Диявол! Ой Леле...
Бездушная хатина. Тільки тіні
забутих предків. А що ж нині...
тільки тіні
та й тіні вже нема,
якщо життя нема.
Сонні ходять люди.
Тільки сон у них інколи заходить,
а думки то ні.
Тільки деколи в дрімоті
бажання влади і грошей
ворухне суспільства той кагал,
якого прагне в пристрасті людина.
Іншого Людина знать не хоче
при живих батьках дитина сиротина,
любов в сім'ї не ночувала,
а вдень і не заходила сюди.
Скам'яніло серце, кров холоне в жилах
від цих держав, суспільства,
що спить і сохне,
поки вогонь пророчий
не забіжить у душу й поза тілом.
Згоримо... і дим піде,

але не з кадила.
Просніться люди,
очистьте Душу й Тіло,
і встане фенікс,
тоді і зникне пекло.
Самі беріться за творче діло,
бо ніхто не прийде у вашу хату
ткати обрус і тесати брус,
підстригти вус і помити тіло.

Просніться, люди
від слів хульних відмовтесь,
від політики на кухні і в постелі.
Посміхніться, люди,
за день пройдешній
і підніміть руки й зір у небеса
з подякою, що ще живі,
що є що їсти...,
і нема війни в нашому селі,
а кінь ірже і трактор дир-дир –
значить іще на дворі мир.
Нехай і в душеньку поселиться
мир, і спокій, і благодать.
Не повертаєм бренні очі
на цюю нашу і не нашу власть,
на собачі крики ЗМІ,
і на спосіб їх життя у фактах,
шокуючих кінобаченнях,
як добрий тон життя.
І ця брехня засіла в нас,
бо і ми так хочем жити,
та душі не пускають нас
танцювати той шабас.
Хоча зневіра з'їла нас

і більшість не хоче знати правду,
справедливість і гідність ту,
що добротою зветься.
Бо це найперший крок потреби
до видужання духовного скотини,
яка людиною зоветься.

Просніться, люди,
просимо й благаєм.
Знайдіть ту силу
в доброті й любові,
щоб зрозуміти і зуміти
побачити злочинні дії керівництва
і ту нікчемність нашої зневіри.
Нехай Диявол зійде із престолу-
з нашої голови,
бо наша щирая молитва
і праця творча
вже не раз
спасала людство.

Не вічні ті 345
і інша сотня-дві
мах-л-евичів і реріхів таких
не здолають Дух народу.
Добре вам, деру-тати
в цій країні грабувати,
та погано вам не знати,
що ходячи, серед голодних
і нищих духом
в цій країні...
То знайте,
що не нажива вас тримає,
а ця аура доброти людської.

Ви асимілюєтесь, однозначно
і теперішня гординя буде
у вашому жебрацькому житті
і потомків ваших стільки,
скільки украдено тих бумажок і рублів.
Асиміляція – процес потужний,
що змінить світосприйняття
і незалежно від хотіння
перебувати з іудиною в собі.
Творімо доброту,
мир і красоту,
людську гідність і свободу,
то і ми
возрадіємо життю
і цьому ранку після сну,
бо це єдине для нас спасіння.

КАЯТТЯ

Сам не знав,
та все чекав...
Зробити крок я мав,
та не знав...,
чи приймеш ти...,
чи приймеш ти?
Чи зрозумієш ти...
мою тремтливую душу...
То хоч тепер я мушу...
Пробач ти, Батечку, мені ...
мій ляк і
гордині пустоту,
що зсілися на дні
життя мого...
А треба це було зробити...
Пробачити... при житті,
мені й тобі...,
бо так у своїй недолі
все те несучи в життя
вже інше я ...,
бо хто вже зараз скаже,
в душі ... окрім мене,
що я уже не той... –
і вибачив я тата...
Однак, сказав мудрець:
«помилятися – людяно,
а прощати – божественно».
Прости, можливо,
від пустоти
чи глибин Душі моєї.
Прости і відпусти,
бо жити не дають

докори сумління
за непослух дитячий
чи грубе слово в роки зрілі

Вже сам я тато, дідом є,
а мудрість дуже важко
входить в життя моє.
...ще не вибачив мені тато.

Для цього я й пишу,
щоб інші так не чинили,
помилки не робили,
то може цим,
я в татовій душі
спокутую вину свою.

ЗАПАЛІТЬ СВІЧУ ...

Ан. на вірш А. Волошин

Запаліть свічу ...
Впадить на коліна.
Запаліть свічу ...
Бо плачуть небеса
Запаліть свічу ...
У душі пошукайте каяття
Запаліть свічу ...
І віднині почніть із простого
Як ранок чистого листка ...
Запаліть свічу ...
За Душі невинних солдат.
Запаліть свічу ...
За море страждань.
Запаліть свічу ...
Бо вам прийдеться збирати
нове покоління...
Запаліть свічу ...
Попросіть прощення
та доброту стяжіть.
Запаліть свічу ...
За праведника того,
що поселився в душі.
Запаліть свічу ...
І очистимо вчинки свої
У її полум'яному вогні.
Запаліть свічу ...
І згадаємо радості ту мить
І щем любові,
Що у відчуттях залишиться вовік.
Запаліть свічу ...
І з Душею у тих словах подяки
За них, за нас у них
У тих благодатях,
Що на всіх ...

РЕКВІЄМ

І щоб висушити згорьовану дитячу сльозу, –
кого ми ложим у труну? Сльозу, а дитину...
А дитину положили вже давно.
Згоріла в матері Душа,
бо в хаті ні спіднички, ні гроша.
А в європейське те вікно
народ злиденний не пускають.
Свої ж пани, те вікно
своїм задом закривають.

Яке майбутнє?
Як тепер життя нема.
Розкрали все ці юди,
а люди – німі і голі,
хоча Тарас і на престолі,
а краю їх лиходійствам все нема.
Встаньмо до молитви і труда,
позбудьмося того осудливого слова
і з думки викиньмо цього Христа,
що між нами ходить,
а в Душу не заходить,
бо осталась із його
тільки зовні шкарлупа.
...бідного його
теж обідрали.

ПОЧУЙ СУЩОГО В СОБІ

Багатство йде за тим,
в кого душа богата.
Видно з Богом
в серці живе і жив,
то і такий його
життєвий орієнтир –
наповнювати любов'ю
простір
і для сусіда-брата
в допомозі, у навчанні
і в благодійності
бути прикладом в житті:
де його повага й доброта,
то там життя щасливе
радісне і щебетливе
красивим й легким
робить
творчий труд.
Тут простір для Душі
ростити малечу турботливу,
бо їх Душа відкрита
для прийняття
в життя
ростків таланту чудо
й достатку на життєвій ниві,
тоді і сім'ї ці щасливі,
щаслива і громада.

«Нехай невігласи зло бажають,
але все таки праведники тчуть
тканину Світу цього!»
і того...

Нувориш бідний,
З обіднілою душею,
бо він вночі і вдень
бажає більше й більше
багатства біля себе
і навіть на труні...
А слід вже знати,
що лиш той багатий,
в кого Душа богата;
і бідний не той – у кого мало,
а той – кому весь час
все мало й мало:
машин і гірлянд,
пециків і долярів.
Навіть у багатстві тім
він жадає орденів,
він жадає гучної слави.
І в метушні такій,
як світський офіціант
немає істини
і таких же друзів.
Він загубив дітей, жону...
і не знає бідний,
що багатство йде від Бога
і туди, де Душа богата...,
а так і клієнти всі чужі,
бо відсутні й чайові,
коли кришка гроба
вже закрита.
Хотів все популярним стати,
жадав все влади, і кимось стати,
а мігив і депутатом стати,
заради гроша і момони
був готовий душеньку віддати.

Диявол підморгнув весело –
мовляв – так і дій...
І він возгордився,
цей новий лиходій.
...не може той,
хто жадає влади
людям волю дати
і гідної зарплати.
Такі не помічають
нікого навкруги:
топчуть людській долі,
на сиротину наступить
і не здригнеться від жалю,
а так наступав – і не на одну...
в своїх бажаннях
не зміг знайти спокою –
і навіть у труні,
бо родичі й близькі
не можуть поділити
ті штани,
що голі-фе зовуться,
які на сльозі вдовиній
і за голод сирітській зшиті.
«Той, хто жадає багатства,
не може відмовитись від нагород»,
бо він готов продати Душу
і народ –
«Вони із тих,
на кому лежить
кара Небес.
Карати і милувати,
відбирати і давати,
сварити і наставляти,
дарувати життя

і вбивати...» –
Ось так вони жадають
своїм народом-братом керувати.
Але чомусь
тільки справедливий,
добрий і щасливий
«може виправляти інших»,
то і ворота на Небеса
йому відкриті.

Побач злиденних
і їх потреби,
хай серце стиснеться
від баченої біди
і сором той
хай зросте у милосердя,
бо я вже явно розкошую,
а брати мої
сиротіють і жебрують...

Хіба ж це справедливо –
Господь поставив мене нуворишем
І дав удосталь тих грошей,
щоб і брата, і сестри
душі відігріти –
каяттям таким своїм,
добрим словом
і поміччю своєю.

О, Господи, прости,
що сліпим я був
до людського горя,
до плачу глухим
я став,

німим я був
на добре слово
і жадібним у немочі
своїй духовній.

Слава Духові Святому,
як Богові за допомогу:
воззрів я істину у щасті,
почув любові шепіт,
заспівав я дружбі гімн
й Природі,
що злобу й гнів
я загубив в дорозі.

Спасибі Духові Святому,
що навчив дари передавати...,
у цьому щасті з доброти давати
і без очікувань: – «забрати».

Благо-дарю усім, усім,
що позбувся осуду того,
який зродився у зазвисті
і жадобі моїй.
І засвітився вогник Божий
у Душі моїй,
з милості Твоєї.

ТАЛАНТ

Талант – розсудок мудрості моєї,
талант – це найперш дарунок
Всесвіту еству моему.
І дяка, велика дяка
тим батькам,
які зуміли побачити росток
в маленькому чадові своєму,
бо знаєм,
що кожен отримує його
разом із душею.
Він ще спить в утробі,
він ще спить до року, двох,
бо не пізнав цей світ.

Ось тут потрібні ковалі-батьки,
щоб побачити таланти і задатки.
І скажем наперед,
що виявлений і розвинутий талант –
це ознака щасливої людини,
це вміння легенько
долати труднощі маленькі,
які
ми створюємо самі;
та і в обставинах житейських,
ми плаваємо, як риба у воді:
вони нам не мішають,
бо вони, як та вода для риби
на цьому світі нас тримають.

Вчимося заново гратись із дітьми,
але вже зі смыслом і знанням,
на тему ту,
яка люба й мила для душі дитині,
шукаємо підходящий фон

для фантазій дитячих,
для розширення уяви,
приносим речі необхідні
і певні знаряддя,
але у грі цій дитячій і дорослій
ми переходим в статус другорядний,
наближаючи, як би невзначай
в дитяче поле зору
по логіці нашого ума
для звершення гри в цілому.
Знаємо, що в грі оцій
наше чадо конструктор головний,
і прораб, і будівельник,
і перший житель в грі своїй.
Вона, ця дитиночка мала
сама вибирає матеріал,
логіку, дизайн будови.
Не вказуємо з досвіду свого,
порядок і доцільність,
вигоду і мету кінцеву,
бо самі знаємо, що не знаємо –
для чого ми живемо:
і яка життєва наша путь,
що ми завтра зробимо,
а що нам прийдеться відторгнути?
А що ж ми знаємо,
який художник і поет сидить
в душі-умі
брата чи сестри малої?
Бо саме так споріднені
ми з дитиною душею.
Нехай воно маленьке тілом
і суспільного досвіду нема,
але Розум воно великий має,
бо для плану гри
воно отримує Знання

напряму від Бога.
Для нього гра – життя,
як і наше життя доросле – гра,
але чия? –
чуть наша,
а в більшості обставин мнмих
і тих людей, що поряд йдуть
в нашому житті, як єдинім.
Однак ми маєм знати,
що до Бога
у нас у кожного своя дорога...
І цю дорогу торує кожен сам
своїм талантом
і задатками своїми.
Знаєм, що інший їде
У просторі земному,
як та виокремлена машина
на цій дорозі духовного зростання.
Духовне у машині,
але машина потребує
шосейне полотно,
розмітку, перехрестя і повороти.
Так і людину за покликком духовним
і звабами людськими водить:
то на інший небезпечний бік дороги,
то на перехресті потребує знань,
як витримати путь небесний
і стишити розбіг на повороті
від гордині і в розкоші.
Вчимося самі, діток вчім
своїм прикладом щоденним
не їхати через поля, ліси,
як до життєвої мети,
бо буде важко їхати –
загрузнем в похотях земних,
пошкодим лоб, або і помрем,

то цим ми путь до Суцього загубим.
А Суций в нас сидить
і проявляється у нас, як мудрість.
Якщо пізнаєм ми підказок суть,
то цим прокладемо маршрут добротний.
Не спішимо, бо на дорозі цій
є знаки, є і невідомі ями.
Будьмо пильними у цій дорозі,
з своїми підлітками – дітьми,
бо вони в житті,
як ті машини,
що їдуть слідом –
і бачать нас і вчаться в нас
хорошого і не зовсім.
То маєм пильність із нутра свого
і ум хай буде насторожі,
бо раз привели ми це дитя
в життя,
то ми за них і відповідальні:
ні садок, ні школа,
ні дядько Йосип
і не сусід.

В цей період підлітковий,
в час можливого ізлому
в потужному натиску людському
не просто встояти душі дитячій –
ось тут потрібні мама й тато зрячі,
щоб не зламалася дитина
під натиском надуманих обставин.
Знаймо, що дитина,
це нас і нам, батькам,
написана картина;
це ліпка скульптора молодого,
з нашого таланту вмілого,
який Дух Святий посіяв в нас.

То й ліпимо так як маленький Бог
і так, як для Бога.
Тоді дитина житиме у радості,
в добрі і доброті
на радість нам і Богам.

Приходить юність
і ми... у діточках своїх
бачим штрихи своєї
й краси Божі
так знайомі нам,
батькам.
А ми у радості тихій,
як на виставці художній
бачим фон, бачим слід від пензля,
бачим витвір спільний:
наш – із зовні,
а Божий – у якостях духовних.
Ось тут починається становлення
дитини, як людини.
В ній вже йде переосмислення свідоме
від внутрішнього духовного
у баченні реальному
звбливості земного.
Вже дитина свідома
дорослості своєї,
часто може діяти наперекір,
як помсти суспільної
за загублене щастя.
Душа то знає,
але пан Диявол
в нас гуляє.
Засів в умі
і звідти робить всім аналіз,
і оцінку, а душа німа –
страждає,

бо між дияволом і богом
йде війна,
а до того
ще й між ними вже стіна.
Ось так у пристрасті буває,
коли батько й мати прозиває
в своїх клопотах, горі і біді,
чим продовжує проблеми
для дитячої душі.
А в житті, а в житті
не огорчаєм родичів своїх,
бо їх так вчили,
то і тепер вони нам не зуміли
зберегти Божественне у нас.
У нас, у нас...
настав той час
підходу до бачення життя
з поглядом дозрілим.
Ми вже знаєм, ми вже вмієм
чути душеньку свою,
то дякуємо татові і мамі,
і Сущому тому, що ми це узріли
і Істину пізнали,
яка викохалася з любові,
в доброті радості пізнала,
щаслива вся така:
умиротворена й спокійна,
готова до самостійного життя.
Готова..., та свідома,
що вона до смерті батьків
для них дитя і в сорок літ.
Таке ось розуміння також є
частиною дитячого таланту,
то завдячуймо Сущому й собі,
що при допомозі мами й тата
ми зберегли,

зберегли в собі таланти і завдатки
духовно-професійні –
вони одні,
як тіло і душа в нашому умі;
вони єдині,
як всі ми: тато й мама,
брат, сестра,
сусід, колега,
як уся рідня,
бо всі люди на Землі –

одна родина.
Одна родина з нами:
дуб і ясен,
лобода і чистотіл,
синичка й дятел,
лось і кіт
і ця сестра велика –
ріка, що без початку і кінця,
і неба синь,
і височінь
сонця і зірок,
що світять нам усім,
дають тепло
... незалежно –
чи добрі ми,
чи злі.
Ось так мудро
І з яким талантом
Нас об'єднав усіх
Суший воєдино.

ДИТИНА

Народжена в грамів сімсот
чи до кілограмів трьох
зі сплячою Душею,
як подарунок Бога
для батьків
з неописуємою красою
і владою короля:
всі слухають, метушаться,
виконують і невідомі примхи,
догоджують, пестять
і ласкають
в неусвідомленій надії
цю куклу зберегти.
Однак, із років двох
король владно скаже: «ні»,
вперше, проявив характер.
Він вже знає, що він буде їсти
і чи хоче він гуляти.

Настав час і нам,
батькам, мінятись.
слід виходити
з пісочниці дитячої
і в дитині
друга взріть
духовного
і прийняти, як рівного;
водночас, зберігши
старшинство
по досвіду суспільному
і вмінню поущать:
чи то шантаж,

змагальність,
чи користолюбство;
або доброта, любов,
довіра й дружба –
із цих двох вибирань
батькам у змозі
ввести в життя
Людину в Бозі
чи клок проблем
в особі зберегти.
І то на все життя
фундамент цей
буде й так тримати,
який заклали ми цемент.

Якщо з духовності
ми йдемо разом,
то знайдімо разом
той талант,
що Сущий положив
у цю життєвую дорогу,
бо це основа всіх основ
матеріальних,
що корінням йдуть з душі.
Талант любов приносить
і радість у життя,
щастя від творчого труда,
мир і спокій від злагоди в душі.
А після років вже п'яти,
батьки уже не в змозі
залишатись другом,
бо це рідко так буває.
А дитина вже пізнала нових друзів,
де тоже хоче стати головним,

як результат суспільного навчання
в садочку, школі,
на вулиці і у неусвідомлених батьків.
Тут пріоритетом вже стає
засвоєння біовиживання
та мета суспільного змагання –
хто перший, і хто кращий.
А Бога, Бога-Душу
то й забули,
можливо, на всі роки.
Остепеніться, діти і батьки,
звіряйте поступ свій із Богом,
тоді щасливі будем всі.

Під-літами й до юності
пробіжать дитинства скоро роки,
тут не вчитимем ми духовності уроки,
бо ми не знаєм, хто ми є:
раби і не раби,
бо каламутять серед нас
суспільну грязну воду,
а ми не бачимо нікого –
навіть себе;
ми не особистість ще
і не індивід дозрілий,
то саме тут
батьків доречне слово, дія
буде зразком і азимут
в дитячому житті.

Не охолоньмо,
не збайдужіймо до дитинки,
бо вже юнак чи юнка
почина шукать підтримки.

Ось тут
починає зріти індивід
чи суспільний лідер,
або незгода-забіяка
чи визначений невдаха.
То знайте ви, батьки,
що в дітях ви побачили
свою відстороненість
чи труди.

Закінчилось юнацтво
і в суспільстві ми,
майже, рівні.
І лиш згадаєм,
як малюками
хотіли стать батьками,
а тепер вже хочем
бути малюками.
Але життя -
це односторонній рух,
то вчимося,
хоча б помилок дитинства
не повторяти.
Вчимося і вчимося
Дух Святий стяжати,
щоб у радості дожити
до мудрості і благодаті.

Прощай ти, школа,
прощайте і батьки –
ми вже дорослі
і самі вже батьки,
і вчителі
для ангелів своїх.

Свої у нас стежки:
ми Вас не розумієм,
як не зуміли Ви...
Ви не знали,
бо Вас не навчали
зерна Душі ростити,
а ми пустоцвітом
в життя ввійшли.

Пробачаєм Вам батьку й мати,
і дай нам, Боже, розуміння
своїх дітей до Духа прихилити.
Відкриємось Любові і Знанню,
бо пасивне є дорога не в Едем.
А тільки красотою й добротою
Землю-матінку спасем.

ДОВІРА

Дружба тим міцна,
що є довіра –
з довіри родиться вона.
Добре, дуже добре,
коли є друг чи друзі,
що кожен день
потребу маєм в них,
як в тій їжі.

А є й такі,
коли нам зовсім кепсько,
то ми шукаєм їх,
як ліки – в слові,
ділі і для душі.

Або і зовсім навпаки:
вони, як та хвороба –
самі шукають нас...
і поради нашої чекають,
підтримки і допомоги.

А є й такі –
як повітря.
Їх не видно,
а вони біля нас,
як завжди – з нами
і напоготові.

Ось так одвітив нам мудрець,
а чи вони такі всі в одному
чи по окремо,
то маєм ми

пізнати дружбу цю
у досвіді своєму.

Довіряй, але не перевіряй,
бо довіра робить чудо:
знай, що від чистоти душі,
ти завжди знайдеш друга.
Бо проявлена довіра
іншою Душею ту довіру
бажають зберегти.

РУБІНИ ЩАСТЯ

Якщо ми живі,
то щастя має право
співати пісню
струмка живого
і слухати веснянку по весні,
дивитись в небо чисте, чисте,
пригорнуть до себе малу дитину,
схилити голову перед сивими батьками,
любуватись річчю
зроблену власними руками,
бісики пускати
у танці запальному,
дитину вмить родити,
сім'ю цим щастям освятити,
лан зорати,
посіять ниву,
спекти хлібину
і від цього радість мати.

Щасливі ми в труді,
в любові і доброті –
тому у мить таку хорошу
хочеться ділить цю золотую ношу
від Душі і для Душі
всіма фібрами тіла,
від п'ят до голови.
Бажаєм щастя Вам
і щоб ми
щасливими були!

Приємно дарувати,
із задоволенням спостерігати,

в радості приймати –
ці прекрасні дії нас – людини.
Зуміймо завжди це у слово вкласти,
ділом підкріпити
і подякою чуттєвою
себе і Всесвіт наповнити.

Щастя – це вміння відчувати радість,
це прояв задоволення життям,
це і відчуття радості Душею,
це така піднесеність ества,
що хочеться летіти
на цей поклик Бога
і благо-дарувати Суццюму за все,
благо-дарувати всім і всьому,
що є у нашому житті
аж до благословіння всіх
на любов і доброту
у стані радості такої.

Бо сказано мудрістю людською:
«Людино, не затьмари радості
ближнього, бо може бути,
що вона
видасться тобі чужою
і незначною,
але знай,
що вона оздоровляє простір,
і не тобі судити
про джерела радості такої».
Бог на шостий день
при створінні миру
зліпив людину з глини,
однак, залишилась якась частина.

«Що ще зіпить тобі? –
питає Бог-отець.
«Зліпи мені ти щастя,
бо без радості не виживу у суеті
і не дасть вона мені жити в лінії».
Нічого не сказав пан Бог
і тільки положив людині
у лодоні той залишок
із глини...

Щастя є, воно усюди:
є його і другая сторона –
проблеми і нещастя.
Але ж весь смисл життя –
прожить його щасливо.
То хто ж нам цього не дає?
Вчимося щастю самі
і діточок вчимо,
освітлюєм і іншим путь
вогником душі своєї.

Щастя – це мир всесвітньої душі,
це умиротворення і спокій,
це відчуття миру Духа –
цієї таїни живої,
це блаженство нашого ества,
бо з Богом ми єдині.

Блажен, насичуючий світ,
радістю і сміхом,
бо дуже небезпечно
встеляти життя своє,
Землю і Небеса
горем і бідую...

Бо знаєм, що
потворна думка
не родить
лагідного слова,
не родить
діла в красоті.

Помилкою великою людини
з незапам'ятних часів,
є те, що ми
собі бажаєм щастя,
а інших хочем бачить у біді.
Однак, слід знати,
що щастя не вміщається в кармані –
воно бігає усюди,
але заходить лиш до тих,
хто щиро його просить,
гостинчиком пригостить
і поцілує з чистою душею,
обів'є поглядом веселим
і сміхом забавним.
Сміх здаля нам свідчить,
що там щастя родиться
не тільки для себе,
а й на всіх.

Бо знаєм,
що безрадісна людина
схожа на неkwітуючу рослину.
Сміх продовжує роки,
сміх кличе до роботи,
сміх гуртує і гартує
при будь якій погоді,
бо не можем ми сказати

будь кому
з сумним обличчям:
«Я тебе люблю».

Велике щастя,
коли ми жити вмієм
від знання і мудрості людської,
бо ми живем,
ми і життя даєм;
творим,
ібо сотворцями є;
щасливі, бо
благо даримо
Духові Святому
і собі;
свобідні,
бо добролюбіє
вмієм дарувати.
Дякуємо Богу,
що за покликом його
в буття йдемо.
А як пізнати щастя?
Знаєм. – Радістю!
Не зневірю і злом,
а тільки в радості своїй
і милості Твоїй.

ЩАСТЯ – СМИСЛ ЖИТТЯ

З книги «Щастя – смисл життя»

Цінуй своє щастя поки живий.
Живи, радій, кохай;
Живи – твори життя,
Сій мир і злагоду межі людьми.
За здоров'я дбай,
Трудись в задоволенні від достатку.

Плач зі всіма від радості.
Плач разом зі мною у блаженстві.
Плач у розумінні,
Що гнів, гординю,
Жадність і злобу
Полишив вже позаду.

Хай і негаразд, який вводить нас в напругу
Буде пружиною, що штовхає життєвий клапан
На пошуки істини і сенсу,
Бо щастя так усім нам треба...

Частіше говори:
«Світе, ти красивий у весні...»
Частіше говори:
«Я відчуваю благоговіння в літі...»
Частіше говори:
«Я бачу багатство восени...»
Частіше говори:
«Я знаю мудрість твою Природо ... у зимі».

Подаруй всім щастя в щасті.
Прийми усе, як є...,
Бо саме це дає нам зрозуміти:
яке це щастя – жити і творити.

ДОБРОТА

Богатство приходить
нам від Бога,
Багатство беремо ми самі
від собі подібних:
крадем прямо
і через обман,
чи шантаж,
чи через безвихідь;
буває звабою, чи через кулак
з політики гнилої –
я начальник,
а ти дурак.
Батрак і раб
в ділах й душею,
гідність Бога втративши навік,
туди ведем свій рід, як калік.
А сам такий багач
зайшов від Бога так далеко
й викинув з душі,
усі
його якості і настанови,
замінивши на те,
щоб кимось стати,
як тая супостать,
щоб мішок грошви напхать,
щоб ними очі засліпити,
щоб не бачити нікого,
окрім попа і начальника свого;
хоча і бачить гроші –
в людях, у природі,
у користолюбстві і вигоді,
у любові і доброті,

змінивши щастя
на суспільну маску;
змінивши,
любов у ненависть,
доброту – на гнів і злобу,
милосердя на об'їдений кусок
ідола з багатства.

А ми ж брати і сестри від Адама й Єви,
і по духу ми одні,
і нас об'єднує свідомість.
Приходим у світ ми зовсім голі,
та і покидаємо ні з чим цим тілом.
То добре, що Душа,
богата, щедра, чиста, мила
чуть-чуть зросла у Дусі,
і очищена її тілом...
летить у простір в пошуках
такого богача і силача,
якому вона по уму і силі.
Узріли, відчули, що Бог із нами,
то радіймо і другим даруймо
це вміння з Богом жити.
Так, з таким багатством Бога жити
тут і скрізь...
то нам і дасться жити по потребах,
без жадоби і сліз,
без революцій, війн багатих,
де голови кладуть,
не мудрі наші брати,
які самі не хочуть жити,
а бажають крові людської попити:
в одних байдужість до свого життя,
а в багатих теж байдужість

до життів чужих,
до їх жон, батьків, дітей,
бо Душу продали Дияволу
за гривнів і долярів кучу.

Душою в єдності із Богом
Ум не поведе когось вбивати,
не забере у вдовиці сина на війну прокляту,
а дасть і сиротині роботу й хліба,
душевний прихисток на Землі
під єдиним Сонцем й Небом,
поділиться штанами із братами,
не спитавши, де згубив свої.
Хай множаться на Землі такі багаті,
добрі, чесні трударі, бо багаті
зовсім не ті, у кого мало,
а навпаки – це ті багаті
нுவориші скоробагатьки,
хто зумів накрасти
і кому все життя мало.
Хай не прямо з поля крав,
але брав те все,
що спільно надбане було,
і те, що Богом подароване для всіх:
повітря, небо, ліс і луки,
клапоть землі для хатини,
а потім їм написали вже «за-кони»
такі самі, щоб і самим жити у ярмі,
але животіти біля ясел з буряком
і не тягти гарби...
Ах як забули про Адама й Єву,
не відають і про правнука в біді і в ярмі,
бо у світі так ведеться... –
сидів здається на коні,

а потім сам конячиною став,
бо про душу не подбав
свою і тих, хто рядом бідував.
А шанс то був
з таким багатством
узріти Божественне в собі,
і багатим бути серед людей
і в Душі, що частинкою Бога зветься.
– Бог дарує?
– Та ні, я сам узяв.
Так, взяв руками, але Боже,
то вмій, як Бог подарувати тим,
хто нужду велику має,
бо тільки цим ти збережеш багатство
в рідні своїй і з подякою від злиденних,
матимеш і те багатство,
яке Бог дарує всім:
мир і спокій, любов і доброту,
і ніч спокійну,
і день у творчому екстазі.
– Щастя подаруй усім! – А як?
– Душа підкаже...
Бо відомо, що щасливий той,
хто доброту з любов'ю
на Землі розносить,
то і сам щасливим буде зразу.

ВИР ЖИТТЯ

Життя, то мить,
яку прожити треба вмить,
бо кожна мить
прожита на Землі безцінна,
а якби ми вмiли зрозумiть
суть життя земного –
то все життя без ціни:
одне блаженство.

Але людина не така –
зла сама,
зла бажає і другому,
яму іншому копає
і сама туди попадає,
а ми все злі
і просвітку немає
в цій суєті мирській
і проблемах злободенних,
бо життя прожити,
не поле перейти.

Тому воно і манить нас
долати перешкоди
і приймати компромiс,
а вмiючий знаходить позитив.
У всьому є, як би мiст:
з доброти ввійти у благо.

Але в житті є й такі,
яких нічого не турбує,
у них нема проблем –
то це саме ті,
у кого бірка на нозі.

Але знаймо,
що Бог нікого
не посилає у цей світ
тяжко бiдувати...
Також знаймо,
що кожен
родився королем,
однак живе,
як жебрачить,
не вмiючи з'єднати
потреби і бажання,
можливості й мету;
не знає як, і знати не хоче,
а шукати,
то тим паче...

Життя – це пошук,
це невідомість і пригоди
на шляху життя –
їх тисячі і одна.
Це тільки є нагода,
як потенціал безмежний
і тільки ми той знайдем,
який нам належний.
Ісус сказав такі слова:
«Світ є мостом, але не зупинка»,
бо життя є тим мостом,
який нас з'єднує із Богом.
Це є розмова, це є творіння
духовного й мирського,
це є гармонія між нами й Богом.
А найперше зуміти бачити потреби
і забути про свої бажання,
бо саме не розуміння їх
народжує страждання.

Будьмо земними
і залишаймося неземними,
бо це мистецтво мудрості людської.
Це є вузьким мостом, як бритви лезо,
але це єдиний шлях
сходження мого
в балансуванні по канату,
а втративши рівновагу,
то не буде і того,
хто зможе життю радіти.

То живімо настільки вільно,
наскільки це можливо.
Живімо інтенсивно,
з любов'ю до життя
і настільки пристрасно
і повно...,
бо іншого немає Бога,
чим саме життя
в його наявності
на шляху
розвитку духовного.

Для чого жити? –
щоб творити,
щоб пізнати смисл життя,
щоб вміти порадіти
за успіхи свої й твої;
щоб щастя
для дітей
нас заповнило;
щоб у злі ми знайшли добро,
щоб гірка редька
медом нам здавалась.

Даруймо щастя,
засіваймо миром
життєву ниву
від Сахаліну
до Нью-Йорка,
від Ямала до Гобарта,
тоді ми будемо знати,
що живемо в саду,
який Едемом зветься.

Йдемо стежками занедбаного саду,
що Едемським зветься,
бо стежками цими у житті
ідуть брехня і зло, предків звичаї й закон,
настоящих на помилках й пізнаннях,
і в пристрасності своїй, наче зграя злих ворон,
ми шукаємо помилки в других,
але не в собі...

Проте згадаймо про радість і добро
і ними стежечки встелімо...
Хай дітвора у гомоні своїм,
і юнак із юнкою німі
в любові чують тільки гомін листя;
і мудрість життєва поговорить про діла;
а зріла старість пошукає... – де ж її Душа.

Всім місце тут знайдеться –
і мир, і спокій принесем у кожен день,
залікуємо ранки у дерев...
і соловейко під вечір защебече...

Ладнаєм сад, що раєм зветься,
бо тільки всі гуртом цей сад спасем:

щебетом, добром, цвітом квітки
і зойком матері, яка вродила...
Ми так цю Землю матінку спасем
і цей Едем, що життям зоветься.

Буття народжене життям
і життя – зовсім не дім,
і не машина..., не знання,
і не істина і смисл,
а все це разом – і без ідей,
і без думки про це все,
бо знаємо, відчуваємо,
що життя про нас постійно дбає
і кожному дає по силі наших.

Не летимо у космос без потреби,
не влізай в чужу сім'ю,
не вчи дитину жити тільки словом
і погане слово з вуст хай не злетить,
не роби поганого ніколи,
то життя нас саме
туди заведе,
де ми не мішаємо нікому
і ми у самоті своїй
прийняті будем,
як та тополя в полі
у величі й красі.

Не ми ж життя творим,
а нас воно любить і леліє,
бо те творіння в боротьбі,
як у вогні
нас до щенту спалить
і маєм зрозуміти,

що ми в обігу життя,
як ланка ланцюга
без початку і кінця.

Але ми в житті
не випадково і не гість,
бо ми реально дома,
коли живі,
і ми не самі, –
бо нас мільйони
на метровому клаптику землі.
Тоді вгадаймо,
хто важливіший для життя?
Мабуть, що всі –
і всі є та
самодостатня повнота,
наповнена
енергією життя,
яку ми з благодарінням посилаєм
каплею до джерела.

БОГ

Коли ми стоїмо лицем до Вас
я бачу Вас.
Однак, повернувшись на півкруга
стіну я тільки бачу,
але я знаю, що Ви тут
і хочете почути слово
про Бога,
хочете пізнати його суть,
але він у Вас –
Подивіться,
бо він і привів Вас сюди,
щоб почати пошуки свої.

Написане вперше так це слово
Із змісту духовного
і для розуміння тим,
хто шукав начало, –
чи з доброти, чи зло
воно постало;
і тим,
хто визначився з життєвою метою,
або так,
як написав той древній грек:
Б-О-Г з його ж мови – це-те-що-є
і пояснимо й невідоме, це і те,
що ми бачим чи тільки відчуваєм.
І так приймімо Бога ми –
все від початку й до кінця,
бо всім дається в світі цім
по силі їх і по довірі
в цьому тілесному житті.
Ми не самі умом і тілом,

нас Суций поведе
в Творця палати
із життя в життя,
вчить очищатися
в молитві й ділі
і рости духовно,
бо все покликання людини
свідомо сприймати
добро і зло,
любов і ненависть,
щастя і гніт душевний;
негатив сприймати, як підказку,
а позитив, як вірний путь душі і тіла
на той Олімп,
звідки ми могли б посіять
межи людьми і всім живим
у словах і діях:
добротою щедрою,
любов'ю лагідною,
життям щасливим.
Тоді ми Бог і ми у Бозі
йдемо по невідомій,
а все ж по визначеній дорозі,
то і дякуймо йому,
що приймає нас такими,
якими ми насправді є –
без посад і надлишкових грошей,
а просто так, як є
і ми такими будьмо:
з благістю і справедливі,
з радістю й щасливі,
з любов'ю в мирі –
тоді це все, що є
і Богом зветься, і Богом є.

ДИЯВОЛ

Це той життєвий Бог,
що по життю нас часто водить
і вводить у помилки,
вчить брехати,
гніваться і битись,
змагаться і відрікатись,
а ми ще й все погане
на нього списувать готові –
і тільки дехто на одрі,
закривши очі,
скаже сам собі,
що все чинив я сам,
несвідомо, без Душі.
Вона мене весь час прохала
покаятись і подивитись навкруги,
але мені було все ніколи,
то вона і провокувала
у підказках, сварках, діях,
щоб розбудити докори сумління,
а не помогало,
то хвороби приходили гнилі
за наші вчинки погані і лихі.
Знаймо, що посіявши зло,
то зло і виросте велике.
Чоловік ослаб,
і ноша його важка, погана
в пекло приведе,
до собі подібних.
Коли ми це вже зрозуміли,
то маємо змогу зробити вибір:
щасливо з Богом жити
чи в житті із Дияволом дружити.

Можливо будем їсти й пити на халяву,
то на халяву будем грітись вже в котлі
смолянному.
Ось чому ми часто констатуєм,
що прадід, дід і батько,
як і ми – прожили нещасно,
бо тільки знали,
як дружити з ним і як прикритись чортом,
тим рогатим із хвостом і копитами,
а Душа літатъ хотіла на землі
гратись в радості і щасті;
із покоління в покоління рости крила
для польоту під небесами.

ТАЇНА

Можливо, в пізнанні істини цієї,
як такої,
гординя тут присутня,
що буцімто людина
може бути Богом.
Так, може, бо про це Душа знає,
а людина це наближення до стану Бога
лишень може відчувати.
Однак гординя зникне,
коли з відчуттями Бога у собі
ми втратимо всі бажання у житті.
Смиренність і розуміння нас тоді ведуть
в енергетичні потоки Святого Духа,
а житейська бравада лиш для тіла
середовище святе й прийнятне.

Той лиш так скаже,
хто тільки крок ступити має
для злиття з Океаном Духа.
Така зухвала простота у тому,
щоб говорити з Суцим і про Бога,
бо це лиш може той,
про таку Таїну говорити,
як свідоме розуміння,
а не від житейських устремлінь,
бо гупо і досить гупо говорити
про таїни Всесвітні, дивлячись у телескоп
у космос на міриади безмежності зірок,
коли себе не можеш знати...

Спочатку попитай у Матері-Землі
чому дерева вищі, ніж трава?
Хоча їх зерна часто рівні,
і один і той же ґрунт, і та ж вода,
І вітер той, і Бог один...???

Ось так, таїна далеко
в зернині схожій,
несе в цей світ
речі різні:
по розміру й структурі,
по призначенню,
і по невідомій нам причині.
І в цьому незнанні...
нам невідома навіть роль людини –
вона в житті так близько до тварини,
а в Душі до Бога.
Хоча є не тим і не другим
спочатку і до кінця,
хоча може бути тим і другим,
а більше всього проміжним
чи перехідним...
у безлічі духовних перетворень
в русі на шляху до Бога,
і в безлічі втрат ознак
наявної тварини
через пізнання соціальності своєї
в якій ми більше схожі
на Диявола мирського.

Це і є той шлях,
який проходить людина кожна
від тварі аж до Бога,
хоча і тут потрібно знати,
що до стану тварі
вона йшла не менший путь
від каменя чи пісчиночки простої.
Тому ніхто не здатен
і не визначить за все життя земне
цю таїну в цілому,
як проявлену так і невідому,
бо, на Землі

стоїмо лиш сьогодні,
але вже за мить
готові зробити крок наступний.
Так є в думках і в ділах,
так і Душа нас
до кращого спонукає,
а краще..., цілком можливо,
через хвилину, день, роки, життя
в простори Всесвіту спішить,
бо інші блага знає
відчуваюча і знаюча Душа.
Одначе наш суспільний ум
всього цього знать не хоче,
йому приємні досягнення земні:
він знає їх і він їх бачить,
або на шляху до них
падає не раз,
встає і Бога проклинає,
тільки не себе...
Бо буцімто машина
чи бажана дівчина,
долар довгий
чи стіл повний...
тільки в Бога.
У Бога лише Душа
і якості Духовні,
але людина невгамовна:
якщо Творець так мудр
і світобудова для нас зразок...
то саме так і саме так
для цього життя земного,
яким живем і так є:
бо той, хто бачить позитив –
той бачить Боже;
а той, хто розчарувався,
то в діях ближче до свині...

То де ж той зразок?
знов звучить питання те повторно... –
під кількома слоями художника Творця
і за нашими життями
у цій світобудові...
А може кожен з нас
своїм життям
наносить свій штришок
у цю світобудову.
І повторимося знову,
можливо, суть тут інша,
бо бачим ми цю світобудову
з позицій теперішнього життя,
з позицій шукаючого ума цього
і наявного розвитку Душі своєї.

А розгадка в тому,
що бачим ми лиш частину ту
цього круговороту подій і фактів
наскільки бачить око,
знає ум і чує вухо,
наскільки є чутливим тіло
і до чого прийшла Душа,
бо не зовсім ясно:
наскільки ми раб обставин
і в той же час –
ми поставляємо себе, як Бога.
Молитву шлем йому у пристрасті своїй
і поряд з тим повчання шлем
братам і сестрам по духу й крові –
і все це в одному листі,
що Біблією зветься:
хтось у нього добавляє доброти,
а дехто про нього і не знає...
а так собі блукає
по життю чи може й Бога знає.

Наше життя земне
тільки мить для Бога,
як для нас ковток води...
А скільки їх було у дні,
і у роки..., за все життя,
то і не злічити.
Та і потреби в цьому
нема нікому,
бо це є несуттєво,
але пити треба – і ми п'єм;
і жити треба, то ми й живем,
сповідуючи Сущого свого,
проникаючи у таїни Бога,
рухаючись, в життях до нього.

Таїна тендітна,
наче дівка до заміжжя:
притягає чимось невідомим,
а пізнана стає байдужа.
Ось так в життєвій страсті
не чуємо Душі,
що пізнане із зовні
не містить таїни духовної,
бо таїна одвічна,
і тільки відкривається тим,
хто прийняв готовий
для потреб суспільства.
Вся трудність в сприйнятті,
що умом вже не може
бути пізнаваною...
Вона може бути проживаємою,
чуттєвою і чистою...,
а може бути присутньою
безприсутньо незнаймою.

ОДА СМЕРТІ

Кожен, кожен народжений помре,
чи може хтось нам заперечить?
Ми знаєм, що життя і смерть –
це дві подруги, які поряд ходять,
тримаючись за руки,
хоча й не так:
вони навіть не тримають –
вони все життя в руках лежать.
Хтось з них чекає,
а хтось дбає і стягає
і до передачі готує закрома.

Життя це подорож в ніщо і в нікуди,
а смерть є його квітка,
потім прах
і трава надгробна і пожухла,
а при житті
ходять разом і тримаються за руки
не просто так і не від скуки
життя щомиті придбаває
нові кіло для тіла,
нові думки в умі
і новий статус у житті,
а поряд мільйони помирають
нейроном, травою, комахою, водою...
Померло і дитинство,
померла і юність –
назад не повернути,
бо їх ми не бачим,
ми при житті незрячі.
Відчуваєм холод смерті
в руці простертій,
а десь глибоко в собі

боїмось померти.
Тому й міняємось щомиті
в тілі, щодень і через роки –
і скільки раз ось так в житті,
щоб не пізнала смерть нас в суєті.
Взнає, знає раз тримає, але іншого не знає
що цього молодого й сильного не здолає,
бо Бог його за праву руку
сильніше ще тримає.
Однак ми заперечим,
що смерть і молодих буває,
що забирає,
бо людина свою руку відпускає,
тому, що Бога ще більш боїться –
і часто просить смерті,
не маючи сил проснутись
і узріти,
що Бог не тільки трима за руку –
він її харчує радістю і добротою
довіру проявляє,
розумінням напуває:
подивись на путь,
що ти взяла і що оставила?
Людино...
...обидилася і в злості,
від життя втомилася,
від Бога відхилилася,
тому то смерть ця біла
прийняла в обійми.

Живи й життя даруй,
умираючи з любов'ю,
бо це значить, що ми
на вірному путі
і любов пізнали.

Смерті той боїться,
хто любові не зустрів у житті –
він її боїться і тоді,
коли кличе і сам бажає
із злоби на життя невдале,
яке не дало шансу любов пізнати.
А чи ступили ми хоч на крок до неї,
чи хоч раз із радістю в життя дивились,
яка любов зродити мала,
чи добротою з іншими ділились?..
Ні і ні. Бо незадоволення життям
смерть також не вітала,
то і любов сюди не йшла.
Для чого їм такі гості,
які не мають радості і злі,
тому то злих недобрих
смерть так довго не впускає
в свою комору кікімору,
щоб перед смертю на життя ти глянув,
бо спав і не знав,
що Життя є Бог і є Любов
і Смерті рідная сестра.

Вітерцем весни торкає,
літнім дощиком омиває,
а осінь майже півжиття крокує
в своєму зеленому вбранні:
квітує й пестить,
в життя красок добавляє
і задоволення дає новим врожаєм,
і в насінні життя нового вже чекає.
І тільки смерть, як та білая зима
ще й косою брязкає, лякає,
але і людина її чекає і не чекає...,
а слід її прийняти,

бо пустивши руку,
будем рачки, в корчах
ще її приходу благати.

Помирать зібрався,
то не жалкуй;
дай сил духовних життю новому
легенько на ноги встати
Вічністю життя
у Вселенній крокувати.

Ми несем в життя інше
все те, з чим прийшли до смерті,
бо в Бога так ведеться:
що знайшов ти тут,
то ти це знайдеш і після смерті.
Тому задоволеність життям
перед смертю
цю якість Бога ми несем
в життя наступне...,
а мали б нести в пізнанні
із років зрілих.
Смерть народжує життя нове,
старе життя приходить в небуття,
бо в останні дні все сильніше
нас притягує до Бога
і ми забуваємо про смерть,
несучи Бога в інше тіло молоде
нашею Душею.

Боже, ти подарував мені життя
і з подякою повертаю його тобі
в новому тілі, яке не має его,
а розцвіта Душею.

І вмерти ми не вміємо,
а жить не навчені,
хоч смерть в хвилину дві
свідома у полегшенні;
свідомі й ми зо днів три,
а життя, то страх, вина, страждання
і немає їм кінця.
Здається прожив років сімдесят,
які зрівнялися із строком смерті,
бо і жити, то не жив,
а все бігав, не знаючи за чим –
то попа, то начальника, то Бога все просив
грошей, машину, дім,
а потім і здоров'я,
бо сил немає те все нести,
що збирав протягом тих семи десяти.
А воно вже не в радість
і радістю не було,
а бажаннями нашими були
і їх приходиться нам тягти
в життя наступне...
То може роздивимось свої
бажання і хотіння на одрі,
може вони порох і не потрібні,
то так собі скажімо ще в житті
і відпустімо без жалю.
Бо тільки так ми цей непотріб лишим
і на легкоті в життя нове ми полетим
тим голубом, що носить Душі.
Тому і дякую тобі преславнеє Життя
в цю мить Всесвітню і смерті мить:
прийми ти, Дух Всесвіту, своє дитя –
нашу Душу,
бо я іду туди,
звідки чути оклик твій,

де свічка має запалитись
життя нового.
Радіймо, що нічого
не несем важкого,
відпустивши останній видих
ще свідомо,
бо смерть вінець життя
і вона не підвладна йому,
бо народжений одного разу
всеодно помре, як тіло.

Хай збереться рід,
колеги й друзі;
хай розкажуть
про доброту мою і щедрість,
а я послухаю згори,
подякую і полечу в три дні.
Скажу і тим, хто плаче:
хай не плачуть
за втратою своєю.
Ким я був для них:
нянькою дитини,
замком на хаті,
сторожем майна;
Душею у сім'ї, ріднею,
а на ділі –
річчю, річчю... і такою,
щоб за порогом ждала
прохань і команд,
бо ми у відносинах оцих
усі чужі, а то і ворогами
не раз бували.
А зібравшись на іменини,
то і говорити починаєм
про хлющенка й обаму,

а про миті щастя спільного
не згадаєм,
веселої пісні при житті не заспіваєм,
бо сплячий при житті
голосу і слуху музикального не має.
Посиділи за столом,
як біля корита –
погладили живіт
і вже втекти готові
із боязні в очі подивитись
старому батьку, нені,
а мова й далі про машини
і гроші у чужій кишені,
і бажання нездійсненні,
а послухати стареньких,
про їх прижиттєві мрії,
про радісні дні життя,
про щем обид і розчарувань
від них... ні гу-гу;
ні про лампочку на кухні
в суеті, що згоріла,
ні про плями на підлозі,
ні про сльозу печалі...
ні гу-гу.
Чужими і непотрібними ми стали,
можливо, що такими і прожили,
а хто нас вчив у радості любити
і ми цього не зуміли...
то хай оці слова ляжуть у фундамент
нової світобудови між людьми.
Бо тільки призвище оте,
що свідчить про належність роду.
Ось так в житті ведеться,
що голим в світ прийшов
і невідомі люди нас зустріли,

назвавшись батьками,
а помираємо в своєму костюмі
і теж так самотньо,
бо всі чужі:
сусіди й діти
і тільки холод їх очей
штовхає в долю, у вину...
в благодарінні за життя,
побачити своє тленне тіло,
то це вже Душа
дивиться на нього.
Возрадується і з цього
вдруге,
бо Тебе прийняв сам Господь,
забравши у свої чартоги.
Не плачем за собою всі присутні,
говорячи слова предвічні,
тому, хто у труні,
і не оті, що вже самі,
бо реально не поможем,
а дамо надію й час для душі,
бо все таки
закриваєм двері несвідомо Богу.

Весь парадокс у тому,
що передсмертна мить приємніша,
ніж весь шлях життя
і таке розуміння нас веде
у Вічність чисту,
в голубинь безмежну
з усвідомленням таким,
що життя вічне.
Прощайте люди,
ум і тіло,
не майте зла...

і радості всім бажаю,
може десь народиться
нова Земля
і ця радість їм згодиться.
Даю вам цю радість і доброту,
хоча і відчуваю, що не узрили,
то після кладовища у три дні
явлюся і нагадаю:
прийміть дарунок від Душі –
це щастя і любов,
що так потрібні при житті.

Життя така вже штука,
що його можна згадувати,
робити і намалювати майбутнє,
але всього не можна із собою взяти,
не можна до кінця й суть його пізнати.
Таїна тай годі. Однак і відома трохи,
а смерть одна лиш темнота
тільки мить та її приємна,
що узрівши смерть на горизонті,
пізнавши нашу брєнність
у їх єдиності тієї миті
і за ту мить привикши,
що легенько і тихенько Душу понесла,
а хіба не знали ми,
що в черзі стоїмо
і спимо до одра,
у боязні проспівати гімн Життю
і гостю оцьому,
що смертю зветься.

МОЛИТВА

Здрастуй, Боже,
На чотири сторони.
Здрастуйте, Люди,
що живете
на схід і захід,
на північ й південь.
Здрастуйте, Сонце і Зірки,
Небо і Земля, Дерева і Трава,
Тварина, Птаха і Комаха
і Камінь, і Пісок, і Земля родюча,
подих Вітру і живодайна Вода
і Небеса, й Душа моя,
Тіло й Ум,
Любов і Щастя,
Мир, Спокій і Доброта.
Здрастуйте знайомі нам
Злоба, Гнів, Осуд і Біда;
заздрість і жадоба, щоб нам
ви тільки і були знайомі,
але оминали
наші стежечки життя
і цим ми вдячні Вам
на всі роки життя земного.

Зуміймо все прийняти,
що нам належить по життю:
укріпимо силу і здоров'я
чистотою тіла і душі,
красотою і добротою вчимося
творити обставини свої.
Слава Духові Святому,
що силу маєм
нести свій Хрест життєвий
по силі нашій.

І ти, Господи, прийми
нас такими,
які є вже ми
творіннями твоїми
на цій дорозі,
що в Рай веде.
Через Душу
Істини і Правди наушай,
щоб ми щасливі могли бути –
усіх, усіх любити:
коханих любих
і діточок своїх малих,
батьків уміли шанувати,
братів і сестер по крові й духу
зустрічати в нашій радості єдиній
і подаруночок в дорогу дати
для Душі на цій стежині,
що життям зоветься,
яка майбуттям у Бога відгукнеться.

Ми всі: живе і неживе,
видиме і невидиме,
що Душу Божу носить
дарунки благі
в Дім його приносить,
а по потребі може взяти
і тим благо-дарувати,
що ми іще живі
і жити хочем на Землі
із Сущим Богом у Душі.

Ми молитву творим
усвідомленим умом,
бо за молитвою є тільки Бог без слів
у його і моїй присутності.

САМ ШУКАЧ

Родившись, ми шукаєм цицку,
потім перевіряємо простір в межах рук.
Коли ж бачити ми стали,
то ми знайшли свій центр,
але несвідомо.

Ось так просто наш інстинкт життя
спокушає нас почати пошуки чогось,
і ми самі не знаєм, що шукаєм,
бо часто називаєм це метою,
хоча це досить часто і не так.
Ми якимось так, як саме собою
відчували у спокої Душею,
що є щось таке,
яке нас манить, кличе, наче Бог,
і все ж не знаєм, що шукаєм,
а нас веде якимось непевне відчуття,
що ми не на своєму місці,
що ми займаємось в житті не тим,
що нам судилось Суцим.

Однак нас часто бере сумнів
і ми схватись хочемо від цього зову,
але знову й знову
у цій життєвській суеті,
ніби невзначай
нас кличе Дух одвічний
тихо і безголосо,
ніби тягне за павутину,
що одним кінцем прив'язана до серця.

Ум це також відчуває,
та страху не має,
однак перешкоджає
пізнати цю причину
і того, хто нас кличе –
ми ж не бачимо нікого
і голосу не чути...,
бо той, що нас гукає
сидить в середині у нас.

І тільки звідти
ми вже зможемо знати
того, хто кличе і той шлях,
що манить в невідомий пошук.
До цього й далі ще не раз
ми йдемо сюди й туди,
вперед і назад
і відчуваємо не раз
потребу зупинитись:
і сам цей порух
просить усвідомити,
що в житті цьому
вже бачим, бачим
себе в собі...

Ми Істину знайшли,
ми водночас пізнали й того,
хто кликав нас так довго –
майже все життя.
Ось так ми прийшли
і відбулися пілігримом Духа,
прийшло і відчуття,
що життя десь поза нами.
Воно не поза нами,

а ми в ньому,
воно й дає енергію свою
всьому живому.
Але сам факт наявності єства
в умиротвореності його:
без бажань, без думки
і без відчуття плину часу.

Однак, ми живемо,
але відчуття, що все
відбувається саме так
і як слід:
спокійно і статично;
прийнятно і як би безучастно
в цьому просторі Природи –
ми блаженні з Духом
Душею своєю,
а фактично ми в забутті
і саме в мить ось цю
життя немає сенсу
і сенс життя не є життя,
а тільки висновок ума.

Це відчуття повної безпеки тілом
від стану Душі самої і від Духу,
бо всі страхи у житті
приходять із нашого ума:
нас лякали
і ми боялись
Бабая й Бога,
темноти і гніву,
але слід знати і відчувати,
що нас охороняє Сутність наша.
Тільки деколи буває,
що Душа страждає

і тіло потерпає
від грязноти способу життя
і тих суспільних установок,
що вже в крові й умі –
чимскоріше очищаймо
себе і простір
любов'ю і добротою
і пізнавши це свідомо –
ви путь до Суцього пізнали.
Однак зійти на нього
нам слід самим,
а, прийнявши всі бажання і проблеми
ми будем вільні, бо вони для нас
були і є несуттєві.

Це вже є відчуттями,
що ми вже дома –
всі разом: тіло, ум, душа
і ці предмети,
і це умиротворення навколо,
що давало ті ж відчуття,
як при народженні,
то такі ж за певний час
при усвідомленні відходу
тіла в прах –
ми чисті й свіжі,
ми щасливі в цьому,
ми вільні
і вільне все навколо нас,
ми рівні духом,
у розумінні, що саме так
приймає нас весь Всесвіт.

14 листопада 2016 року.

ОГЛАВКИ

Дорогами життя	4
Весна	8
Літо	10
Осінь	11
Зима	14
Душа	16
Благо	17
«Думи, мої думи...»	18
«Думки...»	19
Слова – нитки життя	20
Слово	22
Всі люди на Землі – одна родина	24
Новий гімн України	28
«Мій рідний краю, кохана сторона...»	29
Гімн життю	31
Послання дітям	33
Сон	36
Каяття	40
Запалить свічу... ..	42
Реквієм	43
Почуй Суцього в собі	44
Талан	49
Дитина	56
Довіра	61
Рубіни щастя	63
Щастя – смисл життя	68
Доброта	69
Вир життя	73
Бог	79
Диявол	81
Таїна	83
Ода смерті	88
Молитва	97
Сам шукач	99

Літературно-художнє видання

Сергій МИКОЛИН

В ПОШУКАХ ДУХОВНОСТІ

Поема

В авторській редакції

*Віддруковано згідно оригінал-макета, наданого автором,
зі збереженням усіх лексичних й орфографічних
особливостей мови.*

Підписано до друку 01.12.2016 р. Формат 84x100 1/32.
Папір офсет. Гарнітура «PT Serif». Друк офсет.
Ум. друк. арк. 5,46. Наклад 100 пр. Зам. 71.
Видавництво «Волинські обереги».
33028 м. Рівне, вул. 16 Липня, 38; тел./факс: (0362) 62-03-97.
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру суб'єкта
видавничої справи ДК № 270 від 07.12.2000 р.
Віддруковано в друкарні видавництва «Волинські обереги».